

# Книгата на Даниил — сто и седма

*Пророческият разказ: От Йеровоам до Йосия и възстановяването на древните пътеки*

Jeff Pippenger

2024-02-29

През 1844 г. протестантите в Съединените щати се оттеглиха от милеристкото движение и заеха своето пророческо положение като дъщеря на Вавилон, както е предобразено чрез това, че Еровоам установи фалшива система на поклонение, когато неговите десет северни племена се отделиха от южното царство Юда. Двата златни телеца на Еровоам, единият в града Ветил (означаващ „Божият дом“ / Църква), а другият в Дан (означаващ съд / Държава), предобразяваха лъжливата система на Църква и Държава, която предобразява Съединените щати. Всички елементи на фалшивата система на църква и държава на Еровоам бяха моделирани по същата структура, изложена в бунта на Аарон. Така фалшивата система на поклонение на Еровоам беше образ на фалшивата система на поклонение на Аарон.

Подправената система на Йеровоам представляваше онази система на поклонение, която протестантизмът поддържаше, когато се отдели от движението на първия ангел и стана дъщеря, или образ на римския звяр на папството. Още при самото установяване на подправената система на Йеровоам един пророк от Юда се изправи срещу неговия олтар и срещу лъжливата му система на поклонение. През 1844 г., тъкмо в самото начало на ролята на отстъпилия протестантизъм в установяването на система на поклонение, представена като дъщерята на Рим, милеритите чрез вяра влязоха в Пресветото място на небесното светилище и разпознаха съботата, и по този начин представляваха пророческо изобличение към дъщерите на Рим, които избраха да продължат да спазват белега на властта на Рим — неделното богослужение.

Пророкът от Юда, който се изправи срещу Еровоам, тогава и там изрече пророчество.

И той извика против олтара чрез словото Господне и каза: Олтарю, олтарю! Така казва Господ: Ето, ще се роди син на Давидовия дом, на име Йосия; и върху тебе ще принесе свещениците на високите места, които кадят върху тебе, и човешки кости ще бъдат изгорени върху тебе. И даде знамение същия ден, като каза: Това е знаменieto, което Господ изговори: Ето, олтарът ще се разцепи и пепелта, която е върху него, ще се разсипе. 3 Царе 13:2, 3.

Пророчеството включваше удвояването на думата „олтар“. Удвояването на дума или израз в пророчеството представлява символ на вестта на втория ангел, като по този начин посочва годината 1844, когато вторият ангел дойде и протестантизмът падна, ставайки дъщеря на Вавилон. В същото време пророкът даде знамение, тъкмо както милеритите през 1844 г. разпознаха знаменieto на съботата. Когато в следващите стихове Еровоам заплаши пророка, ръката му беше парализирана, като по този начин се прави препратка към белега на

Вавилон, който насилствено се налага или на челото, или на ръката, и който, щом бъде приет, духовно осакатява човека за вечността.

За целите на това изследване разглеждаме предсказанието, което пророкът изложи, като посочи, че „дете ще се роди на дома Давидов, Йосия по име; и върху тебе ще принесе свещениците на високите места, които кадят върху тебе, и човешки кости ще бъдат изгорени върху тебе“. Йосия означава „основата на Бога“ и представя основите на адвентизма, които бяха изградени именно в историята, предобразена от въвеждането от Еровоам на неговата лъжлива система на поклонение. Върху лъжливата система на поклонение, установена от Еровоам, Йосия щеше да накаже свещениците, които водеха в това подправено поклонение.

Пророкът не се покори на заповедта на Господа да не се връща по пътя, по който бе дошъл на въвеждането в царска власт на Еровоам, и да не яде или пие във Ветил. Когато той яде храната на лъжливия пророк от Ветил, бе представен като символ на смъртта, която щеше да бъде докарана върху онези, които след 1844 г. биха избрали да се върнат и да се хранят с ученията и лъжливите пророчески методологии на отстъпническия протестантизъм, представен чрез бунта от 1863 г. Смъртното ложе на онези, които се разбунтуваха през 1863 г., щеше да бъде същото смъртно ложе като това на лъжливия пророк от Ветил. Смъртното ложе за отстъпническия протестантизъм беше историята от 11 август 1840 г. до 1844 г., когато те — някогашният избран Божий народ — бяха подминати и станаха дъщери на Рим. Смъртното ложе на лаодикийския адвентизъм също ще бъде между датата, когато силният ангел слезе на 11 септември 2001 г., както бе сторил през 1840 г., и часа на голямото земетресение, представляващо скоро идващия неделен закон.

На 11 септември 2001 г. започна запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди и ангелът започна да преминава през Ерусалим, поставяйки белег на челото на онези, които въздишат и плачат за мерзостите, извършвани в земята (Съединените щати), и в църквата (лаодикийския адвентизъм). На 11 септември 2001 г. греховете на бащите, представени чрез четирите мерзости от Езекиил, станаха настоящи изпитващи истини в процеса на запечатване, който тогава започна.

Изпитът от 1863 година засягаше основите на милеритското движение, представени чрез „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, които бяха отхвърлени през 1863 година. Изпитът включваше готовност или неготовност да се завърнем към старите пътеки на Еремия, за да намерим покоя на късния дъжд. Изпитът от 1888 година беше вестта към лаодикийската църква, донесена от старейшините Джоунс и Уагонър, която беше също и вестта за оправдание чрез вяра.

През 1856 г. вестта към Лаодикия най-напред дойде в движението на милеритите и тя дойде с увеличената светлина на „седемте времена“, но и опитността, представена чрез лековете във вестта към Лаодикия, и вестта на пророческата история бяха отхвърлени през 1863 г. Опитността беше представена чрез видението (march) за „явлението“, и видението (chazon) на „пророческата история“, които и двете бяха отхвърлени. И двете тези видения бяха

намерили своето изпълнение на 22 октомври 1844 г., и деветнадесет години по-късно и двете бяха отхвърлени, защото Исус винаги отъждествява края с началото.

На 11 септември 2001 г. изпитът на бунтовете от 1863 и 1888 г. отново стана изпитваща истина, защото и двата бяха свързани със старите пътеки на Йеремиа. На тази дата пристигна вестта за късния дъжд и изпитът от 1919 г. също дойде, защото през 1919 г. беше представено фалшивото евангелие за един Христос, лишен от каквато и да е пророческа значимост, като фалшива вест за „мир и безопасност“. Когато могъщият ангел от осемнадесета глава на Откровение слезе на 11 септември 2001 г., стихове от първи до трети се изпълниха, а стихове от първи до трети представят вестта на „първия глас“.

„Откъде идва мълвата, че съм заявила, че Ню Йорк трябва да бъде пометен от приливна вълна? Това никога не съм казвала. Казвала съм, докато гледах как там се издигат големите сгради, етаж след етаж: „Какви ужасни сцени ще се разиграят, когато Господ се надигне, за да разтърси страшно земята! Тогава ще се изпълнят думите на Откровение 18:1–3.“ Цялата осемнадесета глава на Откровение е предупреждение за онова, което идва върху земята. Но нямам особена светлина относно това какво предстои на Ню Йорк, освен че зная, че един ден великите сгради там ще бъдат съборени чрез обръщането и преобръщането на Божията сила. От светлината, която ми е дадена, зная, че в света има разрушение. Една дума от Господа, едно докосване на Неговата могъща сила — и тези масивни постройки ще паднат. Ще настъпят сцени, чиято страховитост не можем да си представим.“ Review and Herald, 5 юли 1906 г.

С идването на ангела от Осемнадесета глава на Откровението късният дъжд започна да поръсва и „пророческият спор“, представен в втора глава на Авакум, започна. Спорът беше относно две методологии за разбиране на библейските пророчества, както и относно една фалшива и една истинска вест за късния дъжд. Спорът завършва, когато „вторият глас“ от Осемнадесета глава на Откровението идва, посочва началото на Божия изпълнителен съд над съвременния Вавилон и призовава другото Божие стадо да излезе от Вавилон. Идването на втория глас бележи края на историята на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, която е представена от четвъртата мерзост, а тя от своя страна представя четвъртото и последно поколение на лаодикийския адвентизъм, покланящо се на слънцето при скоро идващия неделен закон.

Смъртното ложе на отстъпилото протестантство, между слизането на ангела и затворената врата от 1844 г., предобразяваше смъртното ложе на лаодикийския адвентизъм между слизането на ангела и затворената врата на скоро идващия неделен закон. Пророкът от Юда бе погребан в същия гроб като лъжливия пророк от Ветил, а когато цар Йосия започна своята реформа, той застана пред именно този гроб. Реформацията на цар Йосия, чието име означава „основите на Бога“, започна, когато Бог започна да води Своя народ в последните дни обратно към основите на 11 септември 2001 г. Неговата реформа бе започнала, когато бе подето делото по възстановяването на храма.

И стана тъй, в осемнадесетата година на цар Йосия, царят изпрати Сафан, сина на Асалия, сина на Месулам, книжника, в дома Господен, като каза: Иди при

първосвещеника Хелкия, за да пресметне среброто, донесено в дома Господен, което вратарите са събрали от народа; и нека го предадат в ръката на онези, които вършат делото, които надзирават дома Господен; а те нека го дадат на онези, които вършат делото в дома Господен, за да поправят повредите на дома — на дърводелците, на строителите и на каменоделците — и за да купят дървен материал и дялани камъни за поправката на дома. Обаче не се изискваше отчет от тях за парите, предадени в ръката им, защото постъпваха вярно. И първосвещеникът Хелкия каза на книжника Сафан: Намерих книгата на закона в дома Господен. И Хелкия даде книгата на Сафан, и той я прочете. Тогава книжникът Сафан дойде при царя и донесе отговор на царя, като каза: Твоите слуги събраха парите, които се намериха в дома, и ги предадоха в ръката на онези, които вършат делото, които надзирават дома Господен. После книжникът Сафан извести на царя, като каза: Свещеникът Хелкия ми даде една книга. И Сафан я прочете пред царя. И стана тъй, когато царят чу думите на книгата на закона, раздра дрехите си. И царят заповяда на свещеника Хелкия, на Ахикам, сина на Сафан, на Ахвор, сина на Михая, на книжника Сафан и на Асая, царски служител, като каза: Идете, допитайте се до Господа за мене, за народа и за цяла Юда относно думите на тази намерена книга; защото голям е гневът Господен, който се е разпалил против нас, понеже бащите ни не са послушали думите на тази книга, за да вършат според всичко, което е писано за нас. 4 Царе 22:3–13.

Предсказанието, че ще се роди дете на име Йосия, посочва 11 септември 2001 г., когато могъщият ангел слезе и поведе Своя народ на последните дни обратно към древните пътеки. Това слизание беше предобразено чрез слизането на същия ангел на 11 август 1840 г. И двете слизания отбелязаха изпълнение на пророчество за исляма. Историческата личност, чието име е свързано с предварителното посочване и публикуването на предварителното предсказание за изпълнението на времевото пророчество за исляма, намиращо се в Откровение, глава 9, стих 15, беше Йосия.

И в двете слизания на ангела от десета или осемнадесета глава на Откровение е отбелязано името „Йосия“. Йосия Лич представи вестта за исляма, която се изпълни на 11 август 1840 г.; а на 11 септември 2001 г. в Лаодикийския адвентизъм се изпълни пророчеството за раждането на дете, наречено Йосия, което бе изложено от непокорния пророк в историята на Йероваам, когато ангелът поведе Своя народ на последните дни обратно към основополагащата история, в която противопоставянето между непокорния пророк и Йероваам бе достигнало своето изпълнение. Библейското свидетелство посочи предсказание за един бъдещ Йосия, и когато историята, предобразена от непокорния пророк, се повтори през 1844 г., неговото предсказание за името отново бе въведено в пророческия разказ.

На 11 септември 2001 г. Лъвът от Юдовото племе поведе Своя народ на последните дни обратно към древните пътеки на Еремия, които представляваха четиридесет и шестте години, през които Ангелът на завета бе изградил храм, в който внезапно да дойде на 22 октомври 1844 г. Йосия бе открил проклятието на Мойсей, когато започна делото по поправянето на храма. Делото на сто четиридесет и четирите хиляди е представено от Исая

като дело на възстановяване.

И ще съградят древните развалини, ще въздигнат предишните опустошения и ще поправят запустелите градове, опустошенията на много поколения. Исаия 61:4.

Делото на Йосия по поправянето и възстановяването на храма е делото, което Исаия посочва като извършвано от Божия народ в последните дни, защото всички пророци говорят повече за последните дни, отколкото за дните, в които са живели. Това дело бе също така предобразено от онези, които излязоха от Вавилон по времето на Ездра.

Защото бяхме роби; но нашият Бог не ни изостави в робството ни, а простря към нас милост пред очите на персийските царе, за да ни даде съживяване, да издигнем дома на нашия Бог, да възстановим запустенията му и да ни даде стена в Юда и в Йерусалим. Ездра 9:9.

Делото, извършено от Ездра, бе осъществено, когато те бяха излезли от Вавилон, и то представлява делото на възстановяването на храма, което Йосия извършваше — делото, посочено от Исаия като дело на Божия народ в последните дни — и то започна на 11 септември 2001 година. В Откровението Йоан също определя това дело.

И гласът, който чух от небето, пак ми говори и каза: Иди, вземи книжката, която е разтворена в ръката на ангела, който стои на морето и на земята. И аз отидох при ангела и му казах: Дай ми книжката. А той ми рече: Взemi я и я изяж; и тя ще направи корема ти горчив, но в устата ти ще бъде сладка като мед. И взех книжката от ръката на ангела и я изядох; и в устата ми беше сладка като мед; а щом я изядох, коремът ми стана горчив. И той ми каза: Ти трябва пак да пророкуваш пред много племена и народи, езици и царе. И даде ми се тръстика, подобна на жезъл; и ангелът стоеше, казвайки: Стани и измери Божия храм, и олтара, и онези, които се покланят в него. А двора, който е вън от храма, остави вън и не го измервай; защото е даден на езичниците; и те ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца. И ще дам власт на Моите двама свидетели, и те ще пророкуват хиляда двеста и шестдесет дни, облечени във вретище. Откровение 10:8–11:3.

В този пасаж Йоан представлява милеритите, които бяха приели вестта, която се намираще в ръката на ангела, когато Той слезе на 11 август 1840 г., но които бяха претърпели и горчивото разочарование от 22 октомври 1844 г. Стойки при горчивото разочарование от 1844 г., на Йоан бе казано, че той, като символ на Божия народ в последните дни, трябва да повтори опитността, представена от 1840 до 1844 г., като по този начин насочва напред към 11 септември 2001 г. и към скоро идващия неделен закон. На него му бе казано: „Ти трябва пак да пророкуваш пред много племена и народи, езици и царе“, което представя осветяването на целия свят, когато ангелът слиза в Откровение осемнадесета глава, когато историята на десета глава на Откровение се повтаря — „ред след ред“.

Във връзка с разпознаването на историята, която щеше да се повтори, когато Божият народ на последните дни отново пророкуваше, на Йоан бе казано да „стане и измери“ Божия храм. Неговото „измерване“ бе определено изрично, защото той бе поставен в годината 1844,

където стомахът му бе направен горчив от разочарованието на 22 октомври. Бе му казано да измери храма, но да остави външния двор, за който му бе съобщено, че представлява времето на езичниците, когато те щяха да тъпчат външния двор хиляда двеста и шестдесет години. Хиляда двеста и шестдесетте години завършиха през 1798 година. Йоан трябваше да започне своето измерване през 1798 година и да остави предходните хиляда двеста и шестдесет години, през които духовният храм и духовният Ерусалим бяха потъпквани. Той стоеше при разочарованието от 1844 година, така че от 1798 до 1844 са четиридесет и шест години. Тези четиридесет и шест години представляват храма.

Когато Йоан, както Божият народ в последните дни трябваше отново да пророкува, както бе правил от 1840 до 1844 година, щеше да започне, когато ангелът слезе при изпълнението на едно пророчество за исляма. Техният труд на повторно пророкуване щеше да изисква дело на измерване на храма, и това дело щеше да представлява изследване на „старите пътеки“, което беше историята, представена чрез „храма“, започнала във времето на края през 1798 година и завършила с голямото разочарование от 1844 година. Когато започнаха своето дело по изследването на старите пътеки на Еремия, които са Йоановият „храм от четиридесет и шест години“, проклятието на Моисей беше открито сред развалините, разпръснати по целия храм, и предсказанието за идващия Йосия се изпълни. Делото на Йосия е отново посочено и от Исаия:

И твоите потомци ще съградят старите развалини; ти ще въздигнеш основите на много поколения; и ще бъдеш наречен: Поправител на пролома, Възстановител на пътища за обитаване. Исаия 58:12.

Божият народ в последните дни трябваше да възстанови „пътеките за обитаване“, които са Йеремиевите „стари пътеки“. Той трябваше да изгради отново древните запустели места, както работниците в историите на Йосия и Ездра изпълняваха това дело. Той трябваше да прилага методологията на „ред след ред“, защото не само щеше да „издигне“ основополагащата история на адвентизма, представена от храма на четиридесет и шестте години, но чрез това трябваше и да „издигне основите на много поколения“. Той трябваше да разпознае, че всяко реформаторско движение представлява основополагащо дело, че „ред след ред“ посочва последнодневните основи от 1798 до 1844 година. Той трябваше да поправи „пролома“, а проломът представлява първоначалното пробиване в един съд или в една стена, което отваря пътя за по-нататъшно бедствие. „Проломът“, който трябваше да бъде поправен, беше бунтът от 1863 година.

Когато Йосия се яви на 11 септември 2001 г., Божият народ на последните дни се завърна към древните пътища на Еремия и започна да измерва милеритската история. Те откриха „пролома“. Те разпознаха истината за скъпоценностите от съня на Милър, докато съграждаха „отдавнашните развалини“. Те откриха „седемте времена“, както и Йосия, и възстановиха истината на Левит двадесет и шеста глава, и така издигнаха „предишните запустения“. Когато възстановиха „първото“ и „последното“ запустение от Левит двадесет и шеста глава, тогава разпознаха, че едното завършва през 1798 г., а другото — през 1844 г. Така делото им по издигането на предишните запустения беше тъкмо онзи „тръст“, даден на

Йоан, който му позволи да измери храма.

Лъвът от Юдовото племе върна Своя народ към старите пътища, за да могат да намерят вестта на късния дъжд, а вестта на късния дъжд е вестта на исляма от третото горко. Когато в крайна сметка откриха двете свещени таблици на Авакум, както са представени чрез пионерските карти от 1843 и 1850 година, те видяха, че основанието включва „трите горко“ от осмата глава на Откровение и че второто горко е завършило в основополагащата история, в която е бил издигнат милеритският храм. Тогава те разпознаха, че разбирането на правилото за тройно приложение на пророчествата е било предварително установено от Лъва от Юдовото племе, за да могат, когато се върнат към старите пътища на Еремия, да разпознаят „покоя и освежаването“, което е вестта на късния дъжд на третото горко, установена и утвърдена чрез двамата свидетели на първото и второто горко.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Врагът се стреми да отклони умовете на нашите братя и сестри от делото по приготвяването на един народ, който да устои в тези последни дни. Неговите софизми са предназначени да отвеждат умовете далеч от опасностите и задълженията на настоящия час. Те смятат за нищо светлината, която Христос дойде от небето да даде на Йоан за Своя народ. Учат, че събитията, които са тъкмо пред нас, не са от достатъчно значение, за да им се отдава особено внимание. Обезсилват истината с небесен произход и ограбват Божия народ от неговия минал опит, като му дават вместо това лъжлива наука.“

„Тъй казва Господ: Застанете по пътищата и вижте, и попитайте за древните пътеки, къде е добрият път, и ходете по него.“ Йеремия 6:16.

„Никой да не се стреми да разруши основите на нашата вяра — основите, които бяха положени в началото на нашето дело чрез молитвено изучаване на Словото и чрез откровение. Върху тези основи ние градим през последните петдесет години. Хората може да предполагат, че са намерили нов път и че могат да положат по-здрава основа от онази, която е положена. Но това е голяма измама. Никой не може да положи друга основа освен онази, която е положена.“

„В миналото мнозина са се заемали с изграждането на нова вяра, с установяването на нови принципи. Но колко дълго устояваше тяхното строителство? Скоро падаше, защото не бе основано върху Канарата.

„Не трябваше ли първите ученици да се изправят пред човешките думи? Не трябваше ли да слушат лъжливи теории и после, след като сторят всичко, да устоят твърдо, като казват: „Защото никой не може да положи друга основа освен положената“? 1 Коринтяни 3:11.

„И тъй, ние трябва да държим началото на нашата увереност твърдо до края. Думи на сила са били изпратени от Бога и от Христос към този народ, извеждайки го от света, точка по точка, в ясната светлина на настоящата истина. С устни, докоснати от свят огън, Божиите служители са прогласявали вестта. Божественото слово е положило своя

печат върху истинността на прогласената истина.“ Свидетелства, том 8, 296, 297.